

CĂLINA BLAGA

ACTOR PART-TIME

CE ÎNSEAMNĂ „TE IUBESC”?

volumul 1

2020

Undeva, în 2018, în Coreea de Sud, Seul.

- Ce îți place să bei dimineața?
- Prefer cafeaua și sucul de fructe.
- Am înțeles că ai făcut o adevărată pasiune pentru cafea!
- Așa este. M-am îndrăgostit de minunea aceasta când am fost în Brazilia. Mi-a făcut plăcere să vizitez în Brasilia o cafenea deosebită, unde peste tot tronează saci de cafea. N-am să uit niciodată acel miros dumnezeiesc!
- Ca de obicei, Kim Dylan ne încântă cu poveștile sale!
- Zici? Ha, ha! Mă bucur să aflu asta!
- Ne place să aflăm lucruri noi despre vedete și să le împărtășim cu telespectatorii. Apropo, cum ți-ai defini meseria?
- Ca ceva dureros de frumos, dacă se poate spune așa.
- În ce sens?

– Este pasiunea mea; ceva la care am visat încă din copilărie, însă uneori munca mă suprasolicită și clachez. Dar aș face orice ca să pot da tot ce-i mai bun din mine, pentru a obține performanță. După premiera fiecărui film, după ce publicul m-a îndrăgit și aplaudat, simt că pot să mor.

– Hmm... interesant! Spectaculos, chiar! Dragi telespectatori, vă mulțumesc pentru atenție și îi mulțumesc și lui Dylan pentru acest interviu minunat!

– Eu vă mulțumesc pentru invitație!

– Dacă ar fi să le transmiteți un mesaj fanilor tăi, ce le-ai zice?

– Trăiți-vă viața, faceți performanță, dar aveți grijă ca meseria voastră să fie numai *part-time*!

*

Încă muream de somn și căscam frenetic. Hai, măi! Interviul la cinci dimineața?! Nici măcar nu se dă în direct!

Toate ca toate, dar trezitul dimineața mă omoară! M-am împiedicat de vreo două ori și chiar am adormit în mașină. Noroc că nu eram la volan! Ieșea un accident de toată frumusețea! Eram grăbit și cu mâinile-n buzunar.

– Scuze! Noroc că nu mi-am vărsat cafeaua-n brațe!

Mă gândesc serios să fac o tură cu motocicletă. Îmi pun casca-n cap și plec. Nu știu la ce mă gândesc...

– Oooo!

– Ce...?!

– Ai grijă pe unde mergi, zăpăcito!

M-am dat jos să văd dacă este bine, deși aveam nervii întinși la maxim.

– Măgarule!

Mi-a pușcat o tașcă peste piept. Nu știu ce naiba avea în ea, dar m-a durut foarte tare!

– Doamne, dă-mi răbdare! Ești bine? Te duc la spital?

– Du-te-n colo cu spitalul tău!

Și a plecat mai departe.

*

– Vai mie, oare am văzut eu bine?! Nebuna aia CHIAR l-a lovit pe Kim Dylan? Pe ce planetă trăiește?! Țasta e celebru până și-n universurile paralele!

A, am uitat să mă prezint! Eu sunt Beto! Știu că n-am ce căuta-ntr-o carte *made in* Coreea de Sud, dar s-a întâmplat să mă rățăcesc și eu pe-aici. Glumesc. Am tot auzit de nebunul ăsta de actor și-am venit să fac un reportaj despre el. *Que estoy hablando? Dios mio!* Vreau să apară în *Cosmopolitan Spania*!

Revin! Să nu vă fie dor de mine!

1 Ce vorbesc? Doamne! (sp.)

Doamne! Ce e cu mine?! Eu CHIAR am nevoie de o pauză! Unde mi-e capul? Nici măcar îndrăgostit nu sunt; nu pot da vina pe asta! Parcul îmi făcea cu ochiul, așa că m-am așezat pe un leagăn verde.

O, zeilor! Ador toamna! Nucul ăsta a năpârlit de-a binelea, iar frunzele de sub picioarele mele sună ca niște chipsuri sfărâmate. Ea stă vizavi de mine și mă pictează pe un șevalet imens. A, m-a văzut! Își întinde gâtul ca să surprindă fiecare centimetru. A câta oară mă pictează oare? I-am făcut jocul o vreme, apoi am obosit să mă tot mișc ca un bambilici și am schimbat leagănul. Scuze, tipă cu părul prins în coc, dar are și celebritatea locul și rostul ei!

*

Am vărsat cafeaua pe mine. Ce deștept sunt! Ziarul de dimineață spune că va lua o scurtă vacanță înainte de filmări și că probabil va pleca în Cuba. Aiurea! Să-l urmăresc până acolo?! Hai, frate! Eu CHIAR vreau să stau NUMAI în Asia! Mă aude cineva?! Nu, vorbesc singur. De-asta mă cheamă Beto!

*

Ei, mi-am programat o excursie în Cuba. Dar nu mai merg. Chiar n-am chef! Nu mai bine stau eu și vizitez Seulul nostru drag și mare, pe care nu l-am bătut din capăt în capăt? Îmi cumpăr o cafea și o iau la picior.

Ca să fiu nebun de tot, mi-am comandat tocmai din Cuba o grămadă de suvenire. Ca și cum aș fi fost în Cuba, nu?

Toată ziua mi-am petrecut-o prin parcuri, magazine și cu bicicleta pe râul Han. Apoi mi-am dus bicicleta acasă și m-am plimbat pe străzile luminate de becuri incandescente. Cinci zile am ținut-o tot într-o veselie. În a șasea zi, m-a sunat șeful:

– Alo, Dylan?

– Tu ce crezi, șefu'?

– Tu și glumele tale, normal. Mă bucur că ești vesel! Dar am să te anunț c-ai să filmezi o superproducție în care vei juca rolul principal. Mai exact, vei fi student. Așa că, începând de mâine, vei merge zilnic la Academia Asiatică de Arte din Seul.

– Mulțumesc, șefu'!

– Pentru ce?

– Că mi-ai stricat vacanța!

– A, cu plăcere!

M-am dus și m-am trântit direct în pat. Ce era să fac? Să plâng? Să sufăr? Să beau? Mă voi conforma. „Poți, Dylan?” Sigur că pot! Sunt un super-duper-om! Șii... mă culc. Că nebunul ăsta mi-a stricat toată ziua!

A doua zi, dis-de-dimineată, după ce am făcut un duș, m-am postat în fața garderobei. Da, am multe haine! Doar sunt actor!

Depart de camera mea, în aceeași casă uriașă din mijlocul Seului, se află cea mai surprinzătoare și fantastică odaie (pe care personal o iubesc mult): garderoba. Are pereții zugrăviți în roz de ăla *fashion*. Apăs doar pe o telecomandă și se deschid cele două uși ale dulapului cu pălării. Este chiar cel de sus. Am de toate: pălării din stofă, pentru costum și alte ținute elegante, pălării de plajă și băști *casual* și de baseball. De la negru până la galben-aprins. Aha, și cele de marinar, am uitat complet!

Apoi, în stânga și-n dreapta, dar tot sus, pe perete, găsești mereu pantofi și adidași... nici nu vă mai povestesc! Asta-n stânga! În dreapta, am accesorii: curele, lanțuri, ceasuri de firmă, cravate și papioane! Vreți ceva mai mult?

Sub toate astea se odihnesc frumos și vesele pe stendere hainele mele: blugi, bluze, tricouri, gecă, pardesie colorate vesel, costume și cine știe mai ce! Am chiar și o uniformă de polițist și una de pilot! Le-am primit cadou în urma unor roluri foarte bune. Cică să-mi aduc aminte toată viața... Zău că așa va fi! Ce amintiri! Aham... Să nu uităm totuși de ce suntem aici... Ia să văd, cu ce să mă îmbrac ca să merg la facultate? N-aș vrea să atrag atenția, ha, deși e destul de greu când ești celebru!

Am ales în cele din urmă un pardesiu roz-fashion, adidași albi și un ghiozdan interesant. Am pornit spre facultate. Nu-mi era dor de ea; o terminasem de curând.

*

Dat fiind faptul că eu chiar îmi doream o viață interesantă și banală, am luat autobuzul. Ce credeți? Toți mă priveau! De aceea am mereu ascunși în geantă ochelarii anti-star și basca pe care o port mereu întoarsă. Mi-am dat claia de păr pe spate și am aplicat băscuța. Treaba-i simplă! Acum ascult muzică și mă uit pe geam.

Drumul a fost foarte plăcut și am ajuns repede la facultate. De obicei, n-am absolut nicio problemă când merg în locuri noi, fiindcă prin natura ei, meseria mea îmi cere să cunosc oameni noi și să văd locuri noi aproape în fiecare zi. De data asta însă, nu mai mergea așa. Inima mea a început să bată tare; am început să simt că mâinile mele sunt ușoare și că încep să plutesc.

– O, inimioară! Ce e cu tine? Te rog să te liniștești, fiindcă sunt ferm convins că totul va fi bine, că înăuntru ne vor aștepta numai peripeții amuzante! Eu de-abia aștept! Îmi dai mâna să pornim împreună, liniștiți, spre noi aventuri? Și și-a mai rărit bătaile, deși nu încetaseră de tot. Acum începeam să mă neliniștesc și eu. Nu mai pățisem asta până acum.